



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. ve věci

žalobce: M. J., narozený dne „X“
bytem „X“,

proti
žalované: Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, IČ: 411 97 518,
Regionální pobočka v Ústí nad Labem, pobočka pro Liberecký a
Ústecký kraj, se sídlem Mírové náměstí 35/C, 400 50 Ústí nad
Labem,

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 3. 4. 2018, č. j. VZP-18-01152129-U447

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se včasné podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky ze dne 3. 4. 2018, č. j. VZP-18-01152129-U447, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce vůči rozhodnutí Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky, Regionální pobočky pro Liberecký a Ústecký kraj, Odboru zdravotní péče, Oddělení kontroly a revize zdravotní péče, ze dne 7. 3. 2018, č. j. VZP-18-00932873-U435, jímž došlo k částečnému zamítnutí žádosti žalobce o úhradu zdravotních služeb - komplexní lázeňské léčebně rehabilitační péči (dále jen „komplexní lázeňská péče“) – z prostředků veřejného zdravotního pojištění, a to tak, že daná žádost se zamítá a schvaluje se v rozsahu příspěvkové lázeňské léčebně rehabilitační péče (dále jen „příspěvková lázeňská péče“). Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil žalované nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítl, že v rámci svého odvolání vůči prvostupňovému rozhodnutí precizně shrnul posouzení nároku na komplexní lázeňskou péči s doložením lékařských nálezů s konkrétním popisem jeho zdravotního stavu ze strany specializovaných lékařských zařízení a lékařů (Prof. MUDr. K. P., DrSc., MUDr. J. M., MUDr. L. H., MUDr. R. B., MUDr. Z. B., MUDr. P. K.). Žalobce se totiž dlouhodobě, více jak tři roky, léčí pro závažnou nemoc pohybového ústrojí (Dnavou artritidu s průběhem dnavých záchvatů 2-3x v měsíci, což je extrémní stav) a jeho zdravotní stav se po předchozí komplexní lázeňské péči zlepšil, kdy došlo k snížení bolestivosti zad a kloubů. Následně tak žalobce opětovně žádal o další komplexní lázeňskou péči s poukazem na změnu jeho zdravotního stavu, ale jeho žádost byla z části zamítnuta a byla mu přiznána příspěvková lázeňská péče. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání k řediteli Odboru zdravotní péče, kterou podložil novou zdravotní dokumentací a byl toho názoru, že došlo změně jeho zdravotního stavu a že by mu měla být přiznána komplexní lázeňská péče. V této souvislosti žalobce podotkl, že příspěvková lázeňská péče je poskytována v případě, že si pacient zajistí ubytování a stravu v registrovaném lázeňském zařízení na své náklady, přičemž registrovaná lázeňská zařízení přednostně přijímají pacienty s komplexní lázeňskou péčí, a proto je pro žalobce velmi obtížné zajistit si pobyt v registrovaném lázeňském zařízení. Navíc příspěvková lázeňská péče je bez nároku na nemocenskou, ačkoliv žalobce je dlouhodobě v pracovní neschopnosti, a proto částka 9 000 Kč za úhradu lázeňského pobytu a stravy se pro něj stává nedostupnou. Dle žalobce žalobou napadené rozhodnutí žalované má zásadní vady, neboť žalovaná neposoudila doložený skutečný zdravotní stav žalobce a setrvala pouze na právních citacích, proč a jak ve věci rozhoduje, čímž vytvořila situaci nedostupnosti lázeňské péče pro žalobce s rizikem zhoršení jeho zdravotního stavu. Díky onemocnění žalobce trpí těžkou pohyblivostí zasažených končetin a výraznou bolestivostí zad, přičemž s ohledem na dlouhodobé užívání léků proti bolesti pro časté dnave záchvaty trpí i krvácením do močových cest.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a stručné písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Žalovaná vyjádřila přesvědčení, že žalobcova žádost o komplexní lázeňskou péči byla částečně zamítnuta v souladu s ust. § 33 zákona č. 48/1997 Sb., o všeobecném zdravotním pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZP“), a jeho přílohy č. 5 – oddíl A, kdy žalobcova nemoc je zařazena v indikaci VI/3 – kořenové systémy s iritačně zánikovým syndromem. Důvodem Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zamítnutí žádosti byla skutečnost, že žalobce již komplexní lázeňskou péči čerpal, a to od 30. 3. do 20. 4. 2017, přičemž jako opakovanou lázeňskou péči lze schválit jen příspěvkovou lázeňskou péči, a to základě ZVZP. Žalovaná dále uvedla, že přiložené odborné nálezy, které žalobce předložil, dokladují další přidružená onemocnění, ale ani u jednoho z nich není uvedeno doporučení na komplexní lázeňskou péči. Dále žalovaná podotkla, že předmětná žaloba je dle jejího názoru podána chybně, jelikož nesměřuje proti rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a proto měla být odmítnuta z důvodu nesplnění materiálně-formálních předpokladů u předmětného rozhodnutí. Dle žalované se nejedná o správní rozhodnutí ve správním řízení, ale jen o jiné rozhodnutí orgánu veřejné moci, vůči kterému by proti němu byla přípustná žaloba před nezákonným zásahem dle ust. § 82 s. ř. s.

Replika žalobce k vyjádření žalované

4. V následně učiněné replice k vyjádření žalované žalobce setrval na žalobních tvrzeních a zdůraznil, že má aktivní legitimaci k podání předmětné žaloby. Vedle toho opětovně uvedl, že žalovaná opomíjí lékařské nálezy ostatní specialistů, které dokládají změnu zdravotního stavu žalobce.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce a žalovaná s tímto postupem výslovně vyjádřili svůj souhlas.
6. Před vlastním věcným projednáním žaloby byl soud nucen nejprve se vypořádat s názorem žalované o tom, že žaloba by měla být odmítnuta, neboť žalobou napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 a násl. s. ř. s. Soud právě předestřený názor žalované na žalobou napadené rozhodnutí nesdílí. Při učinění tohoto dílčího závěru soud vycházel z konstantní judikatury správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu, která se vztahuje k dané otázce a která pojednává o tom, že rozhodnutí o (ne)poskytnutí lázeňské péče je záležitostí veřejnoprávního rozhodování, a proto nepodléhá tzv. soudní výluce ve smyslu ust. § 70 písm. a) s. ř. s. Např. již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Ads 134/2012–51, který je dostupný na www.nssoud.cz, vyslovil, že: *„napadené rozhodnutí žalované je rozhodnutím ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., které není vyloučeno ze soudního přezkumu podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. Napadené rozhodnutí je individuálním právním aktem, neboť se týká konkrétního subjektu (stěžovatele) a konkrétní věci (otázky poskytnutí komplexní léčebně rehabilitační péče), který byl vydán orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení. Zdravotní pojišťovna totiž v případě rozhodování podle zákona o veřejném zdravotním pojištění ohledně poskytnutí komplexní léčebně rehabilitační péče zcela zjevně nevystupuje v rovném postavení s pojištěncem, předmětná právní úprava je veřejnoprávní a náleží do oblasti práva sociálního zabezpečení, přičemž žalovanou bylo rozhodováno o tom, jestli bude stěžovateli poskytnuto plnění ze sociálního zabezpečení v oblasti zdravotního pojištění nebo nikoli.“* Právě předestřené závěry lze vztáhnout na projednávanou věc, když soud neshledal jediný důvod, proč by se měl od shora nastíněné judikatury odchýlit.
7. Napadené rozhodnutí proto soud meritorně přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu soudního řádu správního, který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

8. Po prozkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Ze správního spisu postoupeného žalovanou soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 6. 3. 2018 vydal revizní posudkový lékař stanovisko, kterým žalobci na základě jeho žádosti ze dne 28. 2. 2018 neschválil úhradu komplexní lázeňské péče, když schválil úhradu toliko příspěvkové lázeňské péče. Na základě tohoto stanoviska pak žalovaná shora citovaným rozhodnutím ze dne 7. 3. 2018, zamítla žádost žalobce na komplexní lázeňskou péči a naproti tomu schválila pro žalobce příspěvkovou lázeňskou péči. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včasné odvolání, v němž argumentoval změnou svého zdravotního stavu a potřebností komplexní lázeňské péče, kdy svá tvrzení dokládal i patřičnými lékařskými zprávami a nálezy. O odvolání žalobce bylo zamítavě rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 3. 4. 2018, kdy žalovaná argumentovala tím, že žalobce čerpal komplexní lázeňskou péči v roce 2017, přičemž jím navrhovaná komplexní lázeňská péče v roce 2018 by představovala léčbu opakovanou vzhledem ke stejné indikaci a diagnóze, která zakládá nárok pouze na příspěvkovou lázeňskou péči jednou za 2 roky.
10. V předmětné věci soud neshledal, že by žalovaná ve věci postupovala formalisticky či dokonce nesprávně bez náležitého posouzení žalobcova zdravotního stavu.
11. Na daný případ se primárně vztahovalo ust. § 33 ZVZP“ včetně jeho přílohy č. 5 a vyhláška Ministerstva zdravotnictví č. 2/2015, o stanovení odborných kritérií a dalších náležitostí pro poskytování lázeňské léčebně rehabilitační péče. Z této na případ dopadající platné právní úpravy přitom jednoznačně plyne, že u diagnózy s indikací VI/3 – Kořenové syndromy s iritačně-zánikovým syndromem lze čerpat komplexní lázeňskou péči v rámci základního, tj. prvně čerpaného, lázeňského pobytu. V případě opětovného návrhu na lázeňskou léčbu, lze schválit pouze již příspěvkovou lázeňskou péči.
12. V daném případě není mezi žalobcem a žalovanou žádného sporu o tom, že žalobci již byla poskytnuta komplexní lázeňská péče ve smyslu ust. § 33 ZVZP, a to v období od 30. 3. do 20. 4. 2017, pro diagnózu (M542)s indikací VI/3 – Kořenové syndromy s iritačně-zánikovým syndromem, na základě lázeňského návrhu MUDr. K. na komplexní lázeňskou péči ze dne 5. 1. 2017 na doporučení rehabilitační lékařky MUDr. H. uvedené v jejím nálezu ze dne 5. 1. 2017. Tato léčba tak představovala první poskytnutou lázeňskou péči, tedy ve smyslu ust. § 33 odst. 8 věty první šlo o základní léčebný pobyt. Na případný další léčebný pobyt v případě diagnózy se shodnou indikací je pak třeba nahlížet jako na opakovaný léčebný pobyt. Žádost žalobce ze dne 28. 2. 2018 se přitom opírala o diagnózu (M511) se shodnou indikací, tj. VI/3 – Kořenové syndromy s iritačně-zánikovým syndromem, kdy byl učiněn MUDr. K. lázeňský návrh na komplexní lázeňskou péči ze dne 16. 2. 2018 na doporučení rehabilitační lékařky MUDr. H. uvedené v jejím nálezu ze dne 7. 2. 2018, a proto ji žalovaná strana zcela legitimně vyhodnotila jako návrh na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

opakovaný léčebný pobyt. Již výše bylo přitom předestřeno, že v případě opakovaného léčebného pobytu lze schválit pouze příspěvkovou lázeňskou péči, což žalovaná učinila.

13. Pro daný případ není podstatná konkrétní diagnóza, nýbrž konkrétní indikace k té které diagnóze. Je sice pravdou, že v roce 2017 MUDr. K. u žalobce konstatoval diagnózu M542, zatímco v roce 2018 konstatoval diagnózu M511, nicméně pro vyhodnocení (ne)důvodnosti předmětné žaloby má význam to, zda ke zjištěné diagnóze byla lékařem konstatována i shodná indikace, tj. VI/3 – Kořenové syndromy s iritačně-zánikovým syndromem, k čemuž v předmětné věci bezesporu došlo a v důsledku čehož byla žalovaná nucena legitimně uzavřít, že žalobce v roce 2018 podává opětovný návrh na lázeňskou léčbu, u něhož lze schválit pouze již příspěvkovou lázeňskou péči. Žalobcova argumentace změněným zdravotním stavem tak nebyla relevantní.
14. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu v mezích uplatněných žalobních námitek za důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem ad I. zamítl.
15. V souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první, odst. 2 s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná sice požadovala náhradu nákladů řízení, nicméně té žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a navíc jí ani ze zákona nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 30. srpna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)